

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Силистра, 20.08.2020 г.

Административен съд – Силистра, в открито заседание на пети август две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Павлина Георгиева – Железова

ЧЛЕНОВЕ: Валери Раданов

Елена Чернева

при секретаря Антония Стоянова и с участието на прокурора от Окръжна прокуратура – Силистра Галина Вълчева разгледа КАНД № 52 по описа на съда за 2020 г., докладвано от съдия Раданов, и, за да се произнесе, взе предвид следното:

С решение № 87 / 26.03.2020 г. по АНД № 88 / 2020 г. Силистренският районен съд (СРС) е потвърдил наказателно постановление № 004607 / 28.10.2019 г., издадено от началника на отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално ТОЛ управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ).

Касаторът П.С.П., ЕГН *****, адрес: ***, моли съда да отмени горепосоченото решение, поради противоречие с материалния закон, и да реши спора по същество, като отмени потвърденото от СРС наказателното постановление; иска се и присъждане на направените пред двете съдебни инстанции разноски.

Ответникът АПИ оспорва касационната жалба и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение, според което жалбата е неоснователна.

Съдът прие за установено следното:

С наказателното постановление № 004607 / 28.10.2019 г., издадено от началника на отдел „Контрол и правоприлагане“ в НТУ към АПИ, на ответника е наложена, на основание чл. 179, ал. 3 ЗДвП, глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл. 139, ал. 6 ЗДвП. Вторият диспозитив на наказателното постановление също така сочи, че нарушителят дължи такса по чл. 10а, ал. 2 ЗП в размер на 10 лв. на основание чл. 189е, ал. 7 ЗДвП и чл. 4, ал. 4 от Наредбата за условията, ред и правилата за изграждане и функциониране на смесената система за таксуване на различните категории пътни

превозни средства на база време и на база изминато разстояние във вр. с чл. 25 от Тарифата за таксите, които се събират от Агенция „Пътна инфраструктура“.

Районният съд е потвърдил наказателното постановление, възприемайки следната фактическа обстановка: «На 10.05.2019 г. около 10,20 часа жалбоподателят П. управлявал товарен автомобил "Ивеко 40Ц" с рег.№ ЕВ8809ВК, с обща техническа допустима максимална маса до 3500 кг на републикански път II-21, на км 102, с посока на движение към гр. Русе. Участъкът от пътя е включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за ППС-то, управлявано от жалбоподателя П., не е била заплатена винетна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата. Нарушението било установено, след като управлявания от жалбоподателя товарен автомобил бил спрян за проверка от св. Н.и св. Г.и същите чрез справка в системата на Националното ТОЛ управление установили, че за този автомобил не е била заплатена винетната такса, дължима по закона».

Касаторът развива довод за приложимостта на чл. 28 ЗАНН, изтъквайки, че при оформянето на електронния формуляр по заплащането на процесната винетна такса е била допусната техническа грешка, като вместо третото число от регистрационния номер на автомобила – нула – е била въведена буквата "О". В тази връзка СРС е развил следните мотиви: „Незнанието, че винетната такса е заплатена за сгрешен номер на ППС, не изключва административнонаказателна отговорност [...] В такива случаи собственикът или ползвателят може, след изпълнение на задълженията си по чл. 139, ал. 6 от ЗДвП, да потърси възстановяване на недължима сума по съответния административен или гражданскоправен ред. [...] В случая не би могло да се говори за липса или незначителност на вредните последици, тъй като посоченото нарушение е формално, на просто извършване и за довършването му не е необходимо настъпването на някакъв допълнителен съставомерен резултат“.

Настоящият състав не споделя тезата, че в процесния случай платената сума за винетна такса може да бъде възстановена. Защото, съгласно т. IV.24, изр. 2 от Общите условия за работа с електронната страница на Национално ТОЛ управление при Агенция „Пътна инфраструктура“ и за продажба на електронни винетки и маршрутни карти чрез електронната страница, мобилното приложение и терминалите за самообслужване, „не подлежат на възстановяване суми, събрани за пътни превозни средства, когато не са правилно декларирани неговата категория, държавата по регистрация, емисионен клас или регистрационният номер“. Следователно в случая, от една страна, фискът не би могъл да бъде ощетен чрез възстановяване на винетната такса, платена за моторно превозно средство с несъществуващ регистрационен номер, а от друга – такса за ползване на платената пътна мрежа за 10.05.2019 г. е била фактически внесена, макар и незачетена поради допусната грешка при изписването на регистрационния номер на автомобила. Въпросната грешка е напълно възможна и обяснима поради визуалното сходството между цифрата "0" и буквата "О". Ето защо – с оглед характера на грешката и ненакърнеността на фиска – нарушението съставлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН, поради което реализираната спрямо касатора административнонаказателна отговорност се явява незаконосъобразна. В тази връзка следва да се подчертае, че, противно на приетото от СРС, при преценката за маловажност на случая, незначителността на вредните последици се релевира не само при резултатните, но и при формалните нарушения (арг. чл. 93, т. 9 от ДР на НК, където законодателят не прави разлика между видовете престъпления). В конкретния случай наистина е налице формално нарушение, но крайната цел на

административнонаказателната отговорност за това нарушение е да защити фиска от ощетяване, което настъпва като последица от нарушението. Ето защо липсата на противоположен резултат от процесното деяние е от значение за прилагането на чл. 28 ЗАНН.

Сума от 10 лв., фиксирана във втория диспозитив на наказателното постановление, представлява задължение на наказаното лице, възникнало на основание разпоредбите на чл. 189е, ал. 7 ЗДвП и § 25 от ПЗР към ЗИД на ЗП. В тези разпоредби обаче изобщо не става дума за обезщетение, а за „минимална пътна такса“ (§ 25 от ПЗР към ЗИД на ЗП), която се дължи за „ползване“ (§ 25 от ПЗР към ЗИД на ЗП) на платената пътна мрежа. Не може да се твърди, че въпросната сума цели да репарира повреждането и преждевременно износване на пътищата. Защото наказаното лице би причинило същото износване, ако бе заплатило сумата от 10 лв., преди да ползва платената пътна мрежа. Несъстоятелно е също така да се твърди, че е ощетен републиканският бюджет и поради тази причина таксата се превръща в обезщетение. С подобна логика би могло да се каже например, че, ако някой не е заплатил такса за битови отпадъци, той вече не дължи такса за битови отпадъци, а обезщетение за неплащането на таксата за битови отпадъци, тъй като е ощетил бюджета на съответната община. Правна логика от такъв порядък обаче е немислима. Азбучно положение в правото е, че единствената форма на неизпълнение на парични задължения е забавеното изпълнение, по повод на което се дължи само мораторно обезщетение. Последното обаче не замества паричното задължение, а се дължи редом с него. Следователно таксата за ползване на платената пътна мрежа си остава такса независимо от това в кой момент ще бъде заплатена (преди или след ползването на мрежата) и единственото възможно обезщетение, което държавата може да претендира, е за забава. От разпоредбите на чл. 189е, ал. 7 ЗДвП и § 25 от ПЗР към ЗИД на ЗП обаче не може да се извлече задължение за забава, а само задължение, произтичащо от факта на ползване на платената пътна мрежа. Това налага извода, че процесната сума от 10 лв. не представлява обезщетение. А щом не е обезщетение по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 9 във вр. с чл. 55 ЗАНН, произнасянето относно тази сума няма място в наказателното постановление. Следователно е нарушена разпоредбата на чл. 57 ЗАНН, уреждаща изчерпателно реквизитите, респ. волеизявленията, които законът допуска да се съдържат в един правораздавателен акт от категорията на наказателните постановления, а това от своя страна обосновава отмяната и на втория диспозитив от наказателното постановление. Въпросната отмяна обаче не е пречка да се издаде по надлежния ред на административен акт по чл. 165 ДОПК от компетентния орган по чл. 166 ДОПК за събиране на сумата от 10 лв.

Предвид на гореизложеното, решението на въззивния съд и потвърденото с него наказателното постановление подлежат на отмяна, на основание чл. 221, ал. 2, изр.. 1, пр. 2 и чл. 222, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН.

При този изход на делото, ответникът, на основание чл. 143, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63, ал. 3 ЗАНН, дължи на касатора направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение пред две съдебни инстанции в общ размер на 600 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 87 / 26.03.2020 г. по АНД № 88 / 2020 г. на Силистренски районен съд.

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 004607 / 28.10.2019 г., издадено от началника на отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално ТОЛ управление към Агенция „Пътна инфраструктура“.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на П.С.П., ЕГН *****, адрес: ***, сумата 600 (шестстотин) лв., представляваща направени по делото разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.